

Nieuwsbrief Palestina Solidariteit nr 30

Inhoudsopgave

Wegens problemen met de website, even de 'oude' wijze van de nieuwsbrief.

Druk 'ctrl toets' in en klik gelijktijdig op het artikel in de inhoudsopgave, dan kom je rechtstreeks op het gewenste artikel. (Dit lukt enkel in de word versie in de bijlage, niet in de e-mail)

1.	REDACTIONEEL: WANNEER KOMEN ER SANCTIES TEGEN DE STRAFFELOOSHEID VAN ISRAËL?	1
2.	BEZOEK PALESTINA... NU HET NOG KAN.....	2
3.	INTERVIEW KOEN STUYCK	5
4.	ISRAËLI'S IN DE BDS-BEWEGING	7
5.	DE ONTERECHE AANVAL VAN 'BHL' OP BDS	11
6.	BLOG VAN TOINE VAN TEEFFELN, BETHLEHEM 30 JUNI 2015.....	13
7.	DE NIEUWE KOLONISTENREGERING: WIE ZIJN ZE EN WAT ZEGGEN ZE ?.....	14
8.	SCHRIJF EENS EEN BRIEF	15
9.	ACTUELE NOTITIES.....	18
10.	KALENDER.....	24

1. Redactioneel: Wanneer komen er sancties tegen de straffeloosheid van Israël?

Verleden jaar startte het Israëlisch leger de **militaire operatie "Protective edge"** (8 juli - 25 augustus 2014) tegen de bevolking van de Gazastrook. Volgens een onderzoek (juni 2015) van de speciale commissie van Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties werden tijdens deze oorlog 2251 Palestijnen gedood: 1462 van de dodelijke slachtoffers waren burgers (70 %) waaronder 551 kinderen. Aan Israëlische kant vielen er 73 doden onder wie zes burgers (9 %). Het Israëlische leger maakt steeds minder onderscheid tussen militaire en burgerlijke doelwitten. Een kwart van de inwoners van de Gazastrook werd verplaatst, hele wijken werden verwoest, 75 ziekenhuizen en 270 scholen beschadigd, 18 000 woningen vernield met als gevolg meer dan 100 000 daklozen. De Mensenrechtenraad spreekt van een "vernietigingsniveau zonder voorgaande", van

“oorlogsmisdaden” en van “schending van het humanitair recht en van de mensenrechten”. Israël weigerde elke medewerking aan het onderzoek van VN-commissie.

Sinds 2007 stelde Israël een **blokkade** in tegen de Gazastrook. Door de beperkingen op de invoer van bouw materiaal wordt de heropbouw van de tijdens de oorlog van 2014 vernielde huizen en basisinfrastructuur bemoeilijkt. Ziekenhuizen, scholen, waterzuiveringsstations, elektriciteitscentrales en rioleringen bevinden zich in een erbarmelijke toestand. De uitvoer van landbouwproducten is onmogelijk en de visserijzone werd niet uitgebreid ondanks de Israëlische toezegging na het wapenbestand van 25 augustus 2014. De Palestijnen mogen de Gazastrook niet verlaten ook als ze in de Westbank willen studeren. De economie wordt aldus gewurgd: in de Gazastrook bedraagt de werkloosheidsgraad 47 % en is meer dan 80 % van de bevolking afhankelijk van humanitaire hulp.

Volgens de ngo Addameer zaten er in april 5800 Palestijnse **politieke gevangenen** in Israëlische gevangnissen, onder wie 182 kinderen, 25 vrouwen en 10 parlementsleden (onder andere Marwan Barghouti en Khalida Jarrar). Onder hen bevinden zich 414 personen in administratieve hechtenis die om de zes maanden kan verlengd worden. De meeste Palestijnse gevangenen zitten opgesloten in Israël waar ze moeilijker toegang hebben tot hun familie en advocaat, wat in strijd is met de Vierde Conventie van Genève.

Begin mei keurde Israël de bouw van 900 nieuwe woningen goed voor de kolonie Ramat Shlomo in Oost-Jeruzalem. De Nieuwe kolonistenregering is vast besloten om de **expansie van de joodse kolonies** in de Palestijnse gebieden voort te zetten. Momenteel leven er zo'n 550 000 kolonisten in de bezette Palestijnse gebieden. Dit is een schending van de Vierde conventie van Genève, artikel 49 dat een bezettingsmacht verbiedt zijn bevolking naar een bezet gebied te verplaatsen. Ook de bouw van de **apartheidsmuur** op Palestijnse grondgebied behelst inbeslagname van Palestijns land.

Ondanks dit alles kijkt België de andere kant op, terwijl het wel sancties neemt tegen landen zoals Burundi en Rusland en tegen het nucleair programma van Iran. Nochtans is Israël het enige land in het Midden-Oosten dat al decennialang over kernwapens beschikt en regelmatig bombardementen op Syrië uitvoert.

Wordt het niet stilaan tijd om **sancties** tegen Israël te nemen? Wanneer komt er een militair embargo tegen Israël? Hoe zit het met de opschorting van het associatieverdrag tussen Israël en de Europese Unie? Hoe kan het Westen druk uitoefenen op Israël om de blokkade van de Gazastrook op te heffen?

Het redactieteam

Brussel, 3 juli 2015

2. Bezoek Palestina... Nu het nog kan

Op 2 juni voerde Palestina Solidariteit actie in enkele Belgische steden. Drie verschillende kaarten van Palestina werden met afwasbare verf op de trottoirs gespoten. Het doel? Voorbijgangers bewustmaken van de geleidelijke verdwijning van historisch Palestina.



De kaart van hoe de Palestijnse gebieden er vandaag uitzien is er eentje die maar uiterst zelden opduikt. Misschien is het te confronterend en worden krantenlezers en televisiekijkers hier maar beter niet mee lastiggevallen.

Ze spreekt nochtans boekdelen. Vóór 1948 besloeg Palestina, toen een Brits mandaatgebied, het volledige grondgebied van het huidige Israël, de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook. Na het ontstaan van de staat Israël bleef hier nog maar 22 procent van over, oftewel de gebieden die we nu kennen als de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook.

Landroof

Voor de Palestijnen kwam er geen einde aan de systematische landroof. Sinds de Zesdaagse Oorlog van 1967 voert Israël een intensieve nederzettingenpolitiek in wat overblijft van historisch Palestina, met concentraties van kolonisten in Gaza, sinds 2005 ontruimd, in de West Bank, waar het doorgaat tot op de dag van vandaag, en in Oost-Jeruzalem.

Deze nederzettingen op het grondgebied dat ooit de onafhankelijke Palestijnse staat moet worden, zijn een flagrante schending van het internationaal recht. De internationale gemeenschap erkent dit ook ondubbelzinnig als dusdanig. Desondanks gaat Israël hier onverminderd mee voort. De bedoeling is om op het terrein voldongen feiten te creëren, met ondertussen honderdduizenden Israëlische staatsburgers in deze illegale kolonies. Hoe meer kolonisten op de Westelijke Jordaanoever, hoe moeilijker het wordt om op dit gebied een leefbare Palestijnse staat te stichten.



Muur

Hoogtepunt in deze illegale politiek is de bouw sinds 2003 van de apartheidsmuur tussen Israël en de Westelijke Jordaanoever. Officieel dient die voor meer veiligheid, maar eigenlijk gaat het hier om een ordinaire annexatiemuur, aangezien de muur de internationaal erkende grenzen (van vóór 1967) niet volgt. De muur snijdt diep in Palestijns grondgebied, waardoor dit territorium de facto aan de staat Israël wordt toegevoegd, en maakt het leven voor heel veel Palestijnen in het gebied onhoudbaar.

Vandaag blijft er van historisch Palestina nog maar twaalf procent van het oorspronkelijke grondgebied over. Wie Palestina wil bezoeken, zal dus snel moeten zijn.

Bewustmaking

Daarom is het hoog tijd dat mensen hierover bewustgemaakt worden, onder andere door het bekendmaken van het steeds kleiner wordende grondgebied van Palestina. Op 2 juni werden drie verschillende kaarten van historisch Palestina met afwasbare verf op de trottoirs gespoten op 150 plaatsen in verschillende Belgische steden. Eén kaart van vóór 1948, eentje van na 1948 en een laatste van de huidige situatie in Palestina. Deze visuele voorstelling van het lot van de Palestijnen moest voorbijgangers met de neus op de feiten drukken.

De campagne werd een succes! De 'sputters', die al eerder tekeningen op voetpaden aanbrachten, zeggen dat ze nog nooit zo hard zijn toegejuicht tijdens hun werk. Bij de vele organisaties die de campagne ondersteunden en die de affiche duidelijk zichtbaar ophingen – waaronder 11.11.11, Broederlijk Delen, ABVV,... – liepen geregeld mensen binnen om voor zichzelf een kopie van de affiche te vragen.

Enkel internationale druk kan Israël ertoe brengen de internationale rechtsregels te respecteren, te stoppen met de illegale kolonisatiepolitiek en eindelijk werk te maken van duurzame vrede. Het beïnvloeden van de publieke opinie is hiertoe een eerste stap.

Inleefreis

Palestina Solidariteit organiseert elk jaar inleefreizen naar Palestina/Israël. Iedereen krijgt er de kans te leren over het dagelijks leven van de Palestijnen, met illegale nederzettingen, militair geweld, de annexatiemuur, checkpoints, vernieling van huizen, enzovoort.

G. Peeters

3. Interview Koen Stuyck

Met een roman over Israël en Palestina kan je een breder publiek bereiken

Koen Stuyck werkt als woordvoerder voor een grote NGO. Voordien werkte hij als journalist en reisleader. Hij volgt al twintig jaar het Midden-Oosten en is al meermaals in Israël en Palestina geweest. Hij schreef in 2014 zijn eerste roman "Golem"^[1] met het Israëliisch-Palestijns conflict als achtergrond.

Waarom heb je een roman en geen politiek essay geschreven?

Een roman schrijven is iets wat ik ooit in mijn leven wou doen. Met een roman kan je een publiek bereiken dat niet noodzakelijk in het thema of de politiek is geïnteresseerd. Je kan onderzoeken wat er in extreme situaties zou kunnen gebeuren en dat vertelt dan ook iets over de werkelijkheid van nu. Als je vragen stelt bij het huidige Israëliische beleid, kan je in een roman de zaken extreem doortrekken, de werkelijkheid vooruit duwen en dat werpt dan een nieuw licht op de huidige situatie. Zo gebruik ik in mijn roman een nieuw militair experimenteel programma (Golemproject) als een metafoor voor de huidige hersenspoeling van de joodse kolonisten die in de bezette gebieden over eigen bypasswegen beschikken: "Palestijnen horen hier niet thuis". De huidige kolonisten zijn een instrument van het Israëliische imperialisme, van het "groot Israël": het doel heiligt de middelen en dus staat het Golemproject voor de Rücksichtslosigkeit (n.v.d.r: meedogenloosheid) van het zionistisch regime. Door een fictieverhaal kan ik de mogelijke onbekende gevolgen blootleggen die kunnen voortvloeien uit de nieuwe ontwikkelingen van vandaag. In een roman komen ook filosofische en ethische vragen aan bod. Chaim Siegal, overtuigd zionist en coördinator van het Golemproject, heeft gewetensbezwaren en zal uiteindelijk zijn functies neerleggen om ergens anders als dokter in een ziekenhuis te gaan werken.

Het hoofdpersonage is gerechtsjournalist. Is gerechtsjournalistiek stigmatiserend en wat is een goede journalist?

Ik ben zelf gerechtsjournalist geweest. Vaak leest men in de kranten te weinig over de context en achtergrond van de "daders". De gerechtelijke berichtgeving in sommige kranten is te vaak op sensatie belust. Het is soms zoals vroeger, toen de mensen naar openbare terechtstellingen gingen kijken.

Goede journalistiek stijgt uit boven de waan van de dag. Met een verhaal kan je mensen door de ogen van iemand anders naar de wereld laten kijken. Je krijgt zo een beter beeld van de werkelijkheid. Je moet ook verklaringen geven: waarom deze feiten en in welke context. Een journalist moet ook zijn bronnen checken: wie zegt wat en waarom. Maar objectieve bronnen bestaan niet. De pers neemt vaak klakkeloos de framing (taalgebruik en analyse) van bepaalde

partijen over. Sommige feiten worden op zo een manier belicht dat de lezer de schuld van de feiten aan de Palestijnen geeft. De media nemen vaak het gespin van Israël over en investeren te weinig in het volledige verhaal. Ze geven te weinig extra duiding. Ze staan te vaak stil bij anekdoten zonder te vertellen waarom bepaalde dingen gebeuren. Daarom heb ik dit verhaal geschreven. In een roman kan ik veel meer achtergrondinformatie steken.

[1] Koen Stuyck, Golem, Uitgeverij Brave New Books, 2014, 219 pagina's.

Vanwaar je interesse voor het Israëlisch-Palestijns conflict?

Ik heb altijd al interesse gehad voor de joodse geschiedenis. We kunnen leren uit de joodse diaspora, een van de oudste en meest gedocumenteerde van de wereld. Leren hoe mensen ontworteld en buiten hun plek van afkomst leven. De diaspora is wezenlijk voor de joodse identiteit en komt vaak voor in teksten. Anderzijds heb ik al meermaals Israël en Palestina bezocht en ben ik getroffen door het lot van de Palestijnen en de ongelijke strijd tussen beide volkeren.

Wat is de verantwoordelijkheid van Europa en de Verenigde Staten in het Israëlisch-Palestijns conflict?

Europa heeft een verpletterende historische verantwoordelijkheid. Er waren de vervolgingen en de progroms van de negentiende en twintigste eeuw tegen de joden in Rusland, Polen, Frankrijk. In Oost-Europa hadden de joden overal verwanten. De joodse diaspora was multicultureel en vormde een cement. Omdat de joden geen ambachten mochten uitoefenen, zochten ze hun toevlucht in de handel. De meerderheid van de Oost-Europese joden waren arm, maar de rijke joodse handelaars liepen in de kijker en dat stak de ogen uit van de goegemeente. Daardoor ontstond een klimaat van antisemitisme. Nationalisten en politici hebben dit antisemitisme uitgebuit. Na de opkomst van de nationale staten zijn de progroms voortgegaan. Op het einde van de negentiende eeuw sprong de Oostenrijkse jood Theodor Herzl, oprichter van de zionistische beweging, op de kar van de nationalisten: hij vond dat de joden zoals elk volk recht hebben op hun eigen staat. Dit was een breuk met de multi-etnische staten van ervoor. De Europese naties hebben toen toegelaten dat er een mono-etnische joodse staat in Palestina werd gesticht.

Ook nu nog steunt Europa meer dan ooit de Israëlische staat. Ondanks het feit dat Israël elk jaar Palestijnse grond confisqueert en de Palestijnse economie de keel toeknijpt, blijft Europa preferentiële betrekkingen met de Hebreeuwse staat onderhouden.

Israël werkt verder aan expansie en voert constant oorlog: strijd om land, om groot Israël te realiseren, van de Middellandse Zee tot de Jordaan. Oorlog is het resultaat van economische belangen verdedigd door een bepaalde staat die op de steun van bondgenoten kan rekenen.

Deze strijd zal voortduren zolang de Verenigde Staten de militaire hulp aan Israël niet stopzet. Er bestaat in de VS een joodse lobby en een lobby van Christelijke fundamentalisten die Israël door dik en dun steunen. De pro-Israëlische lobby in de VS wordt vooral belichaamd door AIPAC (American Israel Public Affairs Committee) dat druk uitoefent op de Amerikaanse politici. Israël is de voortgezette post van de Amerikaanse belangen in het Midden-Oosten met zijn grote voorraad aan fossiele brandstoffen.

Geloof je nog in vredesonderhandelingen ?

Israël wil de internationale gemeenschap sussen en aan het lijntje houden, maar intussen worden op de Westbank almaar meer gronden ingepalmd. De Oslo-overeenkomsten van de jaren negentig zijn geen evenwichtige akkoorden maar werden door de Palestijnen uit wanhoop ondertekend. De Palestijnen beschikken wel over enkele stedelijke regio's, maar die kunnen niet leven zonder hinterland. De vruchtbare gronden van de Jordaanvallei staan onder Israëlische controle.

Bovendien staan de joodse kolonies helemaal buiten de regeling van deze akkoorden.

Wat denk je van de houding van België?

Op diplomatiek vlak onderneemt België niets. België munt uit door zijn laffe houding. Het stopt ontwikkelingsgeld in Palestijnse projecten, maar als Israël die vernietigt, wordt de Israëlische ambassadeur in België niet eens op het matje geroepen.

Als men de media mag geloven zijn er steeds meer incidenten van antisemitisme

Berichten over antisemitisme in Europese landen worden verspreid om joden naar Israël te krijgen. Elke jood is welkom in Israël en krijgt de Israëlische nationaliteit. In Israël is de aanwas van de Palestijnse bevolking groter en er vertrekken meer joden dan er binnenkomen.

Ook de schuldgevoelens van de Europeanen over de holocaust worden uitgebuit: elke kritiek op Israël wordt als antisemitisme bestempeld.



4. Israëli's in de BDS-beweging

Israëlische leden van de BDS-beweging en pro-Palestijnse activisten leggen uit waarom de wereld haar steun aan Israël moet stoppen.

Deb: "Het is een fundamenteel mensenrecht te weigeren elkaar af te slachten"

Deb: "Zonder gerechtigheid kan er geen verzoening zijn"

"Ik was zeventien toen ik voor het eerst naar Palestina kwam voor een uitwisselingsprogramma. Ik merkte meteen dat er in het Hebreeuws enige verwarring was tussen de termen 'joods' en 'Israëli'. Als je jood was, maar geen Israëli, of Israëli maar geen jood, dan was je identiteit niet honderd procent duidelijk.

Dat intrigeerde me, die relatie tussen joden en Palestijnen. Vandaag spreken we echter van joden en Arabieren, want Palestijnen klinkt te vriendelijk. Vóór 1948 waren de joden zelf ook Palestijnen. Ik ben geen activist die op de barricades gaat staan, alhoewel ik dat wel gedaan heb toen ik jonger was. Ik werkte toen voor een platform dat joden en Arabieren samenbracht. In die periode, in de

vroege jaren '80, dacht ik dat je voor verzoening kon ijveren zonder het ooit over politiek te hebben. Later realiseerde ik me dat verzoening onmogelijk is zonder gerechtigheid. De vraag is dus: 'Wiens gerechtigheid en hoe zou die eruit kunnen zien?'

Mensen die hun nek niet uitsteken om de boycotbeweging te steunen, worden vaak tegengehouden door angst. Angst voor wat anderen van je zouden denken, angst voor uitsluiting, angst voor vrienden die plots niet meer met je praten.

Volgens mij moeten we mensenrechten vandaag als iets interactiefs beschouwen. We kunnen niet zeggen: 'Ik hou me bezig met mijn rechten, jij met de jouwe.' Zo werkt het niet meer. Een fundamenteel mensenrecht vandaag is het recht om geen vijanden van elkaar te zijn, het recht om te weigeren elkaar af te slachten. Dit recht kunnen we niet in ons eentje uitoefenen, we hebben er anderen bij nodig."

Yaar: "Op dat moment wist ik dat ik nooit deel kan uitmaken van het Israëliisch leger"

"Mijn familie is vanuit Antigua teruggekeerd naar Israël toen ik zes jaar oud was. Ik was gewend aan een warme, gastvrije en vreedzame plek, waar verschillende godsdiensten worden bestudeerd en waar zelfs kinderen leren over het belang van mensenrechten.

Plots bevond ik me in een land waar iedereen wel gebrainwasht lijkt en waar je enkel aanvaard wordt als je precies hetzelfde bent als de andere. Het geweld en militarisme van de Israëliische samenleving was heel bevreemdend.

Toen ik vijftien was, nam ik deel aan mijn allereerste demonstratie. Het was dicht bij een nederzetting en ik herinner me levendig dat een jongen van mijn leeftijd in het hoofd geschoten werd met een rubberkogel. Deze ervaring heeft me voor altijd veranderd. Op dat moment wist ik dat ik me nooit bij het leger zou aansluiten.

Voordien had ik nog gedacht misschien ooit ambulancier of verpleger te worden, een soldaat zonder echt uniform, die mensen zou verzorgen. Maar op dat moment, toen ik geconfronteerd werd met dat geweld, met traangas, rubberkogels, de aanval van de Israëliische soldate die mij en mijn vrienden sloegen, wist ik dat ik nooit deel kan uitmaken van die organisatie.

Ik voelde me alleen, en vandaag nog steeds, omdat onze groep zo klein is. De BDS-beweging wordt in de Israëliische samenleving slechts door een paar honderd mensen gesteund. Misschien tien of twintig mensen zijn écht actief, de harde kern.

Zelfs mensen die de bezetting van 1948 als iets positiefs beschouwen, maar vinden dat we de gebieden van na 1967 niet moeten bezetten, worden hier gezien als verraders.

De Israëliische maatschappij is gewelddadiger, rechtser en extremistischer dan ooit tevoren en daarom worden onze stemmen niet gehoord."

Haggai: "Ik werd veroordeeld tot twee jaar gevangenis"

Haggai: "De afscheiding heeft het eenvoudiger gemaakt voor de ene kant om de andere kant te demoniseren en te ontmenselijken"

"Ik groeide op in een links nest en kwam met activisme in contact toen ik vijftien of zestien jaar was. Het begon met vragen stellen. Ik ging op zoek naar antwoorden over lokale politieke thema's. Ik ging naar een zomerkلاس waar Palestijnen en Israëli's samenkwamen.

Toen, na het uitbreken van de tweede intifada, deed ik dienst in het leger in de Bezette Gebieden. Ik zag hoe het er aan toe ging op de Westelijke Jordaanoever en besliste dat ik daarvan geen deel kon uitmaken.

In het begin zei ik tegen mezelf: 'Oké, ik wil niet dienen in de Bezette Gebieden.' Maar na verloop van tijd realiseerde ik me dat niet de Bezette Gebieden het probleem waren, maar het leger zelf. Ik wilde gewoon niet bij het leger horen. Hoe meer ik ernaartoe ging, hoe duidelijker het voor mij werd dat ik er tegen in actie moest komen.

Met een groep vrienden weigerden we dienst te doen in de Bezette Gebieden. We deden dit openlijk en als verklaring gaven we dat onze weigering een gevolg was van de bezetting. Ik werd veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf.

Ik ben niet zeker of ik hetzelfde gedaan had, als ik had geweten dat ik zo zwaar gestraft zou worden. 'Drie maanden, ik kan wel drie maanden zitten,' zei ik vooraf tegen mezelf. Ik denk niet dat ik gezegd zou hebben: 'Twee jaar gevangenis? Geen probleem.'

We krijgen veel steun van Palestijnen. Ze waren en zijn steeds geïnteresseerd in ons verhaal. Ik hoor soms dat het 'geweldig is dat Israëli's naar de gevangenis willen voor hun overtuiging'. Het is een sterk teken van solidariteit.

De segregatie – met muren, wetten en checkpoints – heeft het voor de ene kant eenvoudiger gemaakt om de andere kant te demoniseren en te ontmenselijken.

Veel jongeren hier hebben nog nooit een Palestijn ontmoet, tenzij ten tijde van hun legerdienst, in gevechtssituaties. Hetzelfde geldt aan de andere kant.

Dit maakt het makkelijker voor de Israëli's om te zeggen dat alle Palestijnen monsters of terroristen zijn en voor de Palestijnen om te zeggen dat alle Israëli's moordenaars zijn. Het is een kwestie van menselijk contact, of het gebrek daaraan.

David: "Je voelt je sterker als je de Palestijnen onderdrukt"

David over zijn tijd in het Israëlische leger: "Ik voelde het kwaad en zag wat het bij de slachtoffers teweegbracht"

"Bij ons thuis werd er niet gesproken over politiek. Ik wist vroeger niets van de geschiedenis van Israël. Ik kende wel een bepaald aspect van de geschiedenis, maar niet wat er écht was gebeurd. Over de Palestijnse kwestie werd gewoon niet gesproken.

Op mijn achttiende sloot ik me aan bij het leger. Al op mijn negentiende had ik gezien wat er met de Palestijnen gebeurt en sloeg mijn gevoel om. Ik voelde het kwaad en zag wat het bij de slachtoffers teweegbracht.

De Palestijnen worden mishandeld en gedomineerd. Als je de Palestijnen onderdrukt, met je laars op hun nek, dan voel je jezelf sterker. Het is een soort van zelfverheffing door andere mensen te mishandelen.

Na een tweetal jaar las ik een boek van Mokuza, over hoe mensen gebrainwasht worden om te doen wat 'big brother' van hen verlangt. Ik kon maar niet begrijpen hoe een samenleving er zo snel toe gebracht kon worden knettergekke dingen te doen. Ik zag dit gebeuren toen ik zelf in het leger zat. Ik zag het bij mijn vrienden, in mijn eigen eenheid, hoe ze blindelings, zonder nadenken, bevelen opvolgen.

Ik besloot uit het leger te stappen.

Sinds 2010 doe ik actief mee aan demonstraties in de Bezette Gebieden en andere activiteiten. Sinds het begin in 2005 ben ik ook betrokken bij de protesten in Bil'in.

Mijn respect voor de activisten is enorm. Helaas zijn er te weinig in Israël. We zitten nog lang niet aan die kritische massa om de dingen in beweging te krijgen. Volgens mij is externe druk, vanuit de internationale gemeenschap en van buitenlandse activisten, de sleutel tot succes, zoals het geval is geweest in Zuid-Afrika."

Michal: “Dit begint op fascisme te lijken”

“Ik ben geboren in een zeer zionistisch nest.

Mijn ouders zijn hier geboren, ze hebben gevochten voor dit land. Het zijn toegewijde, rechtse zionisten. Ze zijn enigszins militant: mijn vader is kolonel in het leger.

Ik had een normale Israëli kunnen zijn: vaderlandslievend, trots, iemand die haar land door dik en dun steunt. Ik zie mijn ouders graag maar ik weet wat er allemaal gebeurt. De Palestijnen hebben ook rechten.

Iemand vertelde me over de protestactie in Bil'in en ik dacht: 'Komaan, je kunt geen voorstander zijn van Palestijnse rechten, van een Palestijnse staat, van 'peace and love' en ondertussen niks doen.

Bij mijn eerste deelname aan een demonstratie in Bil'in was ik in mijn eentje. Ik voelde me verloren. Het was een extreme ervaring omwille van het geweld dat losbarstte tegen de vreedzame demonstranten. Het leger kwam het dorp binnen, vuurde traangas en flitsgranaten af. Het was de eerste keer dat ik geconfronteerd werd met een flitsgranaat. Ik was in shock en vroeg me af hoe men deze opstand zo lang heeft kunnen volhouden. Ik begon met de mensen te spreken – linkse activisten en Palestijnen – en ging zelf op zoek naar de waarheid.

Mijn leven lang is de waarheid voor mij verborgen gehouden, zo realiseerde ik me. Ik ben vergiftigd, men heeft mij belogen. Ik had al gehoord over de Palestijnen die in 1948 uit hun dorpen waren verjaagd, maar het was altijd een eenzijdig verhaal geweest. 'We moesten dit wel doen want zij waren begonnen.' Of nog: 'Het was eigenlijk allemaal niet zo erg.'

Ik vond dat ik in actie moest komen. Ik kon niet zomaar verder gaan met mijn leven zonder iets te ondernemen tegen dit onrecht.

Erg optimistisch ben ik niet. Er zijn zo veel wetten gericht tegen ngo's en tegen linkse organisaties, dat het hier op een fascistische staat begint te lijken. De oproep tot boycot en sancties tegen Israël is een smeekbede naar de rest van de wereld: 'Wereld, help ons. We kunnen dit niet alleen. We hebben jullie steun nodig, want alleen zullen we er niet geraken.'

Toch ben ik ervan overtuigd dat de dingen kunnen veranderen. Het moet veranderen. Ik doe in ieder geval mijn best om dit te bereiken. Er is geen andere keuze. Wat zou ik anders doen?

Gewoon verdergaan met mijn leven, met mijn job, alsof er niks aan de hand is?"

Ronnie: “Als Israëli jood heb ik nog meer verantwoordelijkheid om dit systeem te bestrijden”

Ronnie over de BDS-beweging: “Ik doe eraan mee omdat het de juiste morele keuze is”

“Ik ben gewetensbezwaarde tegen de militaire dienst in het Israëli leger. Tegelijk ben ik actief bij de groep *Anarchists Against the Wall* en lid van *Boycott from Within*, een Israëli groep die deel uitmaakt van de wereldwijde, door de Palestijnen geleide BDS-beweging.

In mijn ogen is het moreel juist om deze initiatieven te ondersteunen. Alle joden zouden dit moeten doen. Ik ben hier als een bevoorrechte Israëli jood. Deze voorrechten worden de niet-joodse bevolking ontzegd. Als mens vind ik de boycot noodzakelijk, maar als Israëli jood heb ik een bijkomende verantwoordelijkheid omdat dit systeem mij bevoortrecht. Daarom moet ik ertegen in opstand komen. Ik zie verandering. Ik weet niet wanneer we zullen winnen. Maar we moeten dit bekijken als een wereldwijde beweging. Alle verzet in de wereld hoort verbonden te zijn in één gemeenschappelijke strijd voor gerechtigheid.

Mensenrechten, dat is wat we willen. Zo moeilijk mag dat toch niet zijn?"

Eitan: “Zonder erkenning van de Nakba en het recht op terugkeer zal er nooit verzoening zijn”

“Zochrot is de naam van de organisatie die ik heb opgericht. Het betekent: herinneren.

We werken aan bewustmaking over de Nakba en het recht op terugkeer van Palestijnse vluchtelingen.

Israëli's weten bijna niets over de Nakba. Wij zijn ervan overtuigd dat kennis over en erkenning van ons aandeel in de Nakba essentieel zijn.

We moeten erkennen wat we de Palestijnen hebben aangedaan. We hebben ze verdreven en we hebben hun terugkeer naar huis onmogelijk gemaakt. Zonder erkenning van de Nakba, zonder het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen, zal er nooit verzoening zijn tussen Israëli's en Palestijnen.

Ik ben geboren in Argentinië en kwam naar hier toen ik vijf jaar oud was. Mijn familie ging in een kibboets wonen. Ik was vrij links, maar op mijn achttiende ging ik zonder aarzeling het leger in. Ik twijfelde niet. De legerdienst hoort hier bij burgerschap. Zonder dienst te hebben gedaan ben je geen goede burger.

Ik ben trots dat mijn twee oudste kinderen hebben geweigerd om het leger in te gaan. Hopelijk volgen de jongste twee hun voorbeeld.

In 1982 werd ik als reservist opgeroepen om te gaan vechten in Libanon. Ik was van in het begin tegen deze oorlog en besloot, na veel nadenken, dienst te weigeren. Ik kreeg een gevangenisstraf. Het was een belangrijk moment voor mij. Voor het eerst trok ik een lijn: 'tot hier en niet verder. Ik steun deze oorlog niet.'

Ik was 23. In de gevangenis heb ik veel geweldige mensen ontmoet. Sommigen zijn vandaag nog vrienden. Het was belangrijk voor mijn politiek begrip en voor mijn vorming.

Toen de eerste intifada begon, wist ik dat ik niet zou vechten. Als ik geloof dat de Palestijnen hun eigen staat verdienen, en dat Israël zich moet terugtrekken uit de Westelijke Jordaanoever, hoe kan ik dan de Palestijnse opstand gaan neerslaan? Dus ik weigerde opnieuw. En ik ging opnieuw naar de gevangenis.”

5. De onterechte aanval van ‘BHL’ op BDS

Waarom respecteert Israël die ‘eigen waarden’ dan niet?

Ria Cabus /Opinie&Analyse – De Standaard, 26.6.2015, p. 42-43

De manier waarop Bernard-Henri Lévy de BDS-beweging in een kwaad daglicht stelt, is voor **Ria Cabus** misleidend. Dat de beweging gesponsord wordt door Qatar klopt niet, dat ze een tweestatenoplossing verwerpt al evenmin.

Wie? Kernlid van het Gents Aktieplatform Palestina (GAPP), het Vredesoverleg Gent en de Werkgroep Vluchtelingen Gent vzw.

Wat? De BDS-beweging is een beweging die ijvert voor elementaire mensenrechten op het grondgebied van Israël-Palestina, en niet wat Lévy er van maakt.

Het opiniestuk van Bernard-Henri Lévy ('Een Jodenster voor de Joodse staat?', [DS 24 juni](#)) is een mooi voorbeeld van anti-BDS propaganda. De BDS-campagne (Boycot, Desinvestering en Sancties) is een wereldwijde beweging van burgeractivisten die oproepen tot respect voor het internationale recht en de mensenrechten. Zij verwijzen daarbij naar heel concreet bewijsbare

wanttoestanden in Israël. Toestanden die beschreven worden op websites van zowat alle noord-zuid-ngo's die actief zijn in die regio, ongeacht of ze zelf mee oproepen tot de BDS-campagne of niet. Denk aan Amnesty International, Intal, Broederlijk Delen, Palestina-Solidariteit, Wereldwinkels of Vrede vzw.

Lévy begint zijn betoog met enkele typische doodoeners. Israël is volgens hem een land waar principes als de rechtsstaat, democratie en mensenrechten hoog in het vaandel staan. 'Waarom dan Israël aanvallen?' Het antwoord is simpel: een land dat met het oog op bepaalde waarden is opgericht, heeft zeker de plicht ze te respecteren. 'Waarom viseren die activisten niet Syrië, Islamitische Staat, en anderen?', vraagt hij. Maar de inzet voor één onrecht impliceert toch niet dat men het andere aanvaardt? Je gaat de Alzheimerliga toch niet verwijten dat ze niet opkomt tegen kanker? De meeste BDS-activisten spreken zich trouwens wél uit tegen andere misdaden. Het is eigen aan de vredesbeweging dat haar vrijwilligers zich niet beperken tot één land of situatie. 'Waarom focust een anti-apartheidsbeweging zich tegen Israël, waar toch veel verschillende nationaliteiten wonen?', schrijft Lévy. Maar de apartheid in Israël gaat niet over nationaliteiten, maar over godsdienst. Rechten, plichten en bewegingsvrijheid van de inwoners verschillen afhankelijk van hun godsdienst en afkomst. Zelfs Zuid-Afrikaanse kopstukken zoals Nelson Mandela en Desmond Tutu bestempelden de Israëlische politiek als apartheid.

Flauwekul

Volgens Lévy zou BDS gesponsord zijn door Qatar. Maar de internationale BDS-beweging heeft niets met Qatar of sponsoring te maken. BDS zou volgens Lévy Israël willen vervangen door een Arabische staat. Ook dat is flauwekul. Sommige activisten pleiten voor de tweestatenoplossing, anderen voor één binationale staat. De reden waarom de tweestatenoplossing echter steeds minder mogelijk wordt, is dat Israëlische politici gedogen dat Joodse extremisten illegale steden oprichten op grond die volgens de Oslo-akkoorden toegewezen werd aan de Palestijnen. Ook Lévy's idee dat het 'recht op terugkeer' automatisch zou leiden tot een *judenfrei* land is absurd. Dat recht is opgenomen in een resolutie van de Verenigde Naties, waar elke overheid zich aan moet houden. Met die term wil hij vooral suggereren dat BDS-activisten per definitie antisemieten zijn. Quod non.

Ten slotte roept hij op om de geschiedenis te eerbiedigen, met het voorbeeld van enkele ex-nazi's die in 1947 ook opgeroepen zouden hebben tot een boycot. Ik raad iedereen met historische interesse aan om zich te verdiepen in de situatie van enerzijds het getto van Warschau en anderzijds Gaza. Ook in Warschau werden de gezinnen opgesloten in een openluchtgevangenis. Ook daar besloten sommige verzetsstrijders om zich via aanslagen een weg naar de vrijheid te vechten. Wat de nazi-propaganda over die joden vertelde, lijkt verdomd goed op wat men nu over de Palestijnen in Gaza vertelt.

De goedbedoelende lezers die zich misschien hebben laten inpakken door de misleidende beeldvorming van Bernard-Henri Lévy, zou ik willen meegeven dat vrede niet tot stand komt door mensen te culpabiliseren op basis van hun godsdienst, afkomst of nationaliteit. Dat is wat Boko Haram, Islamitische Staat en vele anderen doen. Ook Israël. De BDS-beweging niet. In die groep zitten christenen, moslims, joden, atheïsten, hindoes, Afrikanen, Amerikanen, Europeanen, Israëli's, Palestijnen. Allen ijveren zij voor de elementaire mensenrechten op het grondgebied van Israël-Palestina. De boycot is een actiemiddel waarmee ook gewone burgers aan politici en andere betrokkenen kunnen duidelijk maken dat het volgens hen écht anders moet.

6. Blog van Toine van Teeffelen¹, Bethlehem 30 juni 2015

Mes

Tijdens deze Ramadan hebben meer Palestijnen uit de West Bank de mogelijkheid om Jeruzalem binnen te gaan, en we horen dat meer 'categorieën' mensen een vergunning krijgen: vrouwen boven de 50, mannen boven de 55. Het lijkt op het moment gemakkelijker om aan vergunningen te komen, ofschoon er verschil is tussen theorie en praktijk. Hoewel ze ouder is dan 50, werd Mary laatst toegang tot Jeruzalem geweigerd.

De huidige Israëlische regering, de meest nationalistische en rechtse in de geschiedenis van Israël, redeneert dat een beetje flexibiliteit met de vergunningen helpt de groeiende internationale kritiek op andere onderwerpen te neutraliseren, zoals het bouwen van nederzettingen of het beleg van Gaza.

Gisteren stak een Palestijnse vrouw een Israëlische soldate bij de Bethlehem checkpoint, waarschijnlijk tijdens een body search (n.v.d.r.: lichamelijke fouillering). De soldate heeft enig maar geen ernstig letsel opgelopen.

Het checkpoint was maandag de gehele dag gesloten. Mensen zaten of lagen ervoor omdat het gerucht ging dat het open zou gaan tijdens het Moslimse avondgebed. Anderen probeerden het bij andere checkpoints, hoogstwaarschijnlijk zonder resultaat.

Sommigen hier denken dat een Palestijnse factie de vrouw had gestuurd op een missie met het doel het gebruik van vergunningen te frustreren als instrument van bezetting.

Zelf denk ik dat de steekpartij deel is van een systeem dat zichzelf in stand houdt. De checkpoints zijn fabrieken van psychologische druk. Aan de ene kant is er het ondraaglijke feit dat een bezetter met je dagelijks leven speelt in je eigen land. Aan de andere kant is er de impact van de gebruikte drukmiddelen: het manipuleren van onzekerheid, machteloosheid en vernedering.

De geïsoleerde messentrekker is er om het systeem te rechtvaardigen. Het is bewijs dat er nog steeds terreur is. Maar de sporadische aanvallen op soldaten zullen door blijven gaan. Met alle druk en frustraties zullen er altijd wanhopige mensen blijven. Het is een zichzelf vervullende profetie.

In tegenstelling tot de messentrekker oogt het systeem als van een overheid, rationeel en professioneel, in dienst van de veiligheid, met alle zichtbare hardware zoals de installaties en machines en het staal in de hallen, en gedisciplineerde soldaten die aan gedelegeerde taken werken. (In de praktijk 'lekt' het systeem echter omdat autobezitters, als ze willen, explosieven mee kunnen nemen. Auto's worden alleen oppervlakkig geïnspecteerd.)

Het is het doel van het systeem om mensen te impliceren zodat zij er tegen hun zin deel van uit gaan maken, hetzij door vergunningen op te halen of te faciliteren, hetzij door zelf deel te nemen aan de veiligheidschecks. Als onderdeel van de meer 'liberale' vergunningenpolitiek, bood het leger aan om een paar honderd bussen in Jeruzalem tijdens Ramadan toe te laten op voorwaarde

¹ Toine van Teeffelen is een Nederlander die met een Palestijnse gehuwd is en in Bethlehem woont.

dat de busmaatschappij zelf de bussen steeds zou onderzoeken. Dat werd geweigerd: de busmaatschappij wilde geen subcontractor van het leger worden.

In dit naamloze systeem dat Palestijnen vertelt dat zij niet de minste autonomie hebben over hun leven, verlies je zicht op de dagelijkse, naamloze incidenten van onderdrukking.

En dan richt zich plotseling alle aandacht op het steken met een mes, het bloed, het nieuwsfeit, een tweet van de politiechef in Jeruzalem die professioneel de details van de terroristische actie aangeeft. In zichtbaarheid wint de steekpartij het gemakkelijk van het systeem.

Zo ontstaat het bekende verhaal dat door de bezetting maar al te vaak van stal wordt gehaald: *“Kijk, hoe genereus we zijn met de vergunningen. En hier is het antwoord. We hebben geen problemen met de bevolking maar de terroristen zijn er verantwoordelijk voor dat het gewone dagelijkse leven zijn doorgang niet kan vinden. We willen in vrede de hand uitreiken maar zien ons gedwongen om die in te trekken.”*

Zo werkt het systeem, de hardware van het checkpoint en de software van het managen en de bijbehorende PR.

<http://www.palestine-family.net/index.php?nav=5-15&cid=6&did=9306&pageflip=1>

7. De nieuwe kolonistenregering: Wie zijn ze en wat zeggen ze ?

De Likoedpartij van Benjamin Netanyahu won de Israëlische parlementsverkiezingen van 17 maart en vormde op 6 mei een coalitieregering die in het parlement over een meerderheid van 61 zetels op 120 zetels beschikt. Hoe ziet de vierde regering Netanyahu (de 34e Israëlische regering) eruit? Zie hieronder een aantal ministers en hun visie of uitspraken. Voor de voltallige regering (21 ministers en 9 viceministers of staatssecretarissen) zie: https://nl.wikipedia.org/wiki/34e_regering_van_Isra%C3%ABl

- Eerste Minister en Minister van Buitenlandse Zaken: **Benjamin Netanyahu** (Likoed): Voor de verkiezingen zei hij dat hij tegen een Palestijnse staat is en dat de huisvestingscrisis kan opgelost worden door woningen voor de kolonisten in de Palestijnse bezette gebieden te bouwen.
- Minister van Defensie: **Moshe Ya'alon** (Likoed): *“Ik verwacht geen stabiel akkoord met de Palestijnen tijdens mijn leven, en ik ben nog van plan om nog een tijdje te leven.”* (De Standaard, 10.6.2015, p. 16).
- Minister van Cultuur en Sport **Miri Regev** (Likoed): Zij heeft beloofd dat haar departement geen subsidies meer zal toekennen aan Israëlische kunstenaars, instellingen en toneelhuizen *“die deelnemen aan de boycot en het delegitimeren van ons land.”* Zo kreeg het toneelhuis van Haifa geen subsidies meer omdat een van de acteurs Norman Issa weigerde te spelen in een kolonie op de bezette Westelijke Jordaanoever. Ook *“El Mina”*, de toneelvereniging van Norman Issa in Jaffa, krijgt geen subsidies meer. (Le Soir, 11.6.2015, p. 11). Ze noemde in 2012 de aanwezigheid van asielzoekers uit zwart Afrika een *“kanker in ons lichaam”* en ze bestempelde de Palestijnse volksvertegenwoordigers in het Israëlische parlement als *“verraders”* en *“paarden van Troje”*. (Le Monde, 16.6.2015, p. 5).

- Viceminister van Buitenlandse Zaken **Tzipi Hotovely** (Likoed): *“Het is belangrijk te zeggen dat dit land van ons is. Het is allemaal van ons. We zijn niet gekomen om daar onze verontschuldiging voor aan te bieden.”* (De Standaard, 22.5.2015, p. 16). In juli 2012 verklaarde ze: *“We moeten de soevereiniteit opeisen over heel Judea en Samaria (n.v.d.r.: de Westbank), niet meer of niet minder dan dat.”* (Le Monde, 16.6.2015, p. 5).
- Minister van Justitie **Ayelet Shaked** (Het Joodse Huis): Ze zette zich als parlementslid hard in voor een wetsvoorstel dat van Israël een joodse staat wil maken. Shaked en haar partij willen dat Israël zijn bouwpolitiek voor de kolonisten in de Palestijnse bezette gebieden verder uitbreidt en grote stukken grond simpelweg annexeert. Ze wil de macht van het Hooggerechtshof inperken, is gekant tegen buitenlandse subsidies aan ngo's die in Israël ijveren voor meer begrip onder de bevolkingsgroepen, en wil de immigratie uit zwart Afrika aan banden leggen. (DS Weekblad, 16.5.2015, p. 11).
- Minister van Onderwijs en Diasporazaken **Naftali Benett** (Het Joodse Huis): Hij pleit voor een ongebreidelde kolonisatie en gedeeltelijke annexatie van de Westbank. In de scholen wil hij het jodendom nieuw leven inblazen, alsook *“de traditie van Eretz Israël (groot Israël) en van de historische aanwezigheid van de joden in hun land.”* (Le Soir, 7 mei 2015, p. 10). Zoals zijn collega Shaked weigert hij de subsidiëring van de voorstelling in de scholen van het toneelstuk *“De parallele tijd”* van de toneelgroep Al Midar (Haifa). Het stuk gaat over het leven van de Palestijnse gevangene Wallid Daka; (Le Soir, 11.6.2015, p. 11).
- Minister van Landbouw **Ouri Ariel** (Het Joodse Huis): *“Mijn ambitie is om in Judea-Samaria (n.v.d.r.: de Westbank) voldongen feiten te creëren zodat men niet meer naar de situatie van voor de Zesdaagse Oorlog (n.v.d.r.: 5-10 juni 1967) kan terugkeren.”* (Le Soir, 7.5.2015, p. 10).

8. Schrijf eens een brief

Het is heel belangrijk om te reageren op de berichtgeving en om uw mening bekend te maken. Volg het voorbeeld van onderstaande personen.

Over de goedkeuring van de resolutie van het Vlaams Parlement betreffende de erkenning van de Palestijnse staat (verstuurd op 18 juni 2015)

Dag Lieven De Rouck en N-VA-fractie,

Als lid van de N-VA en van ‘Palestina Solidariteit’ druk ik mijn ontevredenheid en afkeuring uit over de goedkeuring door het Vlaams Parlement van de resolutie ‘betreffende de erkenning van de Palestijnse staat’.

Door die resolutie wordt immers de Palestijnse staat NIET erkend als staat.

N-VA-parlementslid Jan Van Esbroeck, bezieler van deze resolutie, licht toe: “Met deze resolutie dringen we er op aan de Palestijnse staat te erkennen als staat op het ogenblik dat het meest geschikt wordt geacht, dat betekent parallel met vredesonderhandelingen tussen Israël en de Palestijnse autoriteiten.”

Dit doet mij onmiddellijk denken aan de uitspraak van wijlen kardinaal Van Roey op een vraag naar amnestie: “Ce n’est pas encore le moment”.

Volgens Jan Van Esbroeck van de N-VA is het moment dat als meest geschikt wordt geacht het ogenblik “parallel met vredesonderhandelingen tussen Israël en de Palestijnse autoriteiten”. Wie de situatie al gedurende decennia aandachtig volgt, die gelooft niet meer in Sinterklaas.

Er zal hiervoor nooit een geschikt moment zijn zoals het ‘jamais le moment’ was, is en zal zijn voor ‘de Belgische staat’ i.v.m. amnestie.

En toch ben ik ervan overtuigd dat Palestina EENS erkend zal zijn als ‘staat’. Maar wanneer en vooral hoe?

Binnen de VN hebben afzonderlijk reeds 135 van de 193 landen Palestina erkend als ‘staat’. Maar een officiële erkenning door de Veiligheidsraad is nog niet voor morgen. Er zal vooraf heel wat moeten gebeuren om Israël te dwingen om alle betreffende VN-resoluties uit te voeren. En daarvoor ontbreekt voor het ogenblik de ‘politieke wil’ van de grootmachten. Een onvoorwaardelijke erkenning van Palestina als ‘staat’ door het Vlaams Parlement had een daadwerkelijke bijdrage kunnen zijn voor een oplossing van het Israëlijs-Palestijns conflict. Een gemiste kans!

Mark Cornelis – Leuven

reactie op Bernard-Henri Levy “Een Jodenster voor de Joodse staat?”, verstuurd op 24 juni 2015 naar De Standaard.

De linkse Franse filosoof Bernard-Henri Lévy schrijft (De Standaard, 24 juni, p. 38-39) dat men Israël niet mag boycotten omdat dit land de enige democratie in het Midden-Oosten is. Is dit wel zo? Israël voert regelmatig bombardementen uit in Syrië. Volgens een onderzoek van de Verenigde Naties werden tijdens de laatste oorlog in de Gazastrook 2251 Palestijnen gedood, waaronder 1462 burgers. Israël weigerde elke medewerking aan het onderzoek. Meer nog, de nieuwe regering wil elke buitenlandse financiële steun aan de Israëlische ngo’s schrappen als ze, zoals Breaking the Silence, kritiek hebben op Israël en het Israëlische leger. Wat de Israëlische verkiezingen betreft worden bij elke regeringsvorming de Palestijnse partijen systematisch geboycot. En dan zijn er nog binnen Israël de discriminaties van de Palestijnen op gebied van huisvesting, onderwijs en tewerkstelling.

Werner De Bus – Brussel

Misschien kunnen we Bernard-Henri Lévy herinneren aan het ontstaan van de staat Israël. Israël is ontstaan uit etnische zuivering van het grootste deel van het historische Palestina tijdens de oorlog van 1948-1949. 531 Palestijnse dorpen en elf steden/stadswijken werden ontvolkt en verwoest. De Palestijnse oorspronkelijke inwoners werden verdreven en door een wet verhinderd nog ooit terug te kunnen keren. Ze kregen ook nooit schadevergoeding. Mr Levy noemt dit waarden als respect voor de mensenrechten, terwijl het misdaden waren tegen de menselijkheid.

Mijnheer Levy schrijft dat Israël die waarden is blijven uitdragen en in grote lijnen trouw eraan is gebleven. De realiteit en de feiten aan de grond geven een totaal verschillend beeld: Israël bezet de Westbank, de

Gazastrook en Oost-Jeruzalem, en schendt daarmee het internationaal recht. Verschillende VN-resoluties van de Veiligheidsraad roepen op om de bezetting te stoppen. Maar in plaats van zich te schikken volgens het internationaal recht en de VN worden er dagelijks nog gronden van de Palestijnen gestolen om kolonies te bouwen en uit te breiden. Dit is ook een schending van het internationaal recht. In de Gazastrook werd de burgerbevolking al driemaal gedurende weken gebombardeerd. Honderdduizend Palestijnen zijn nog steeds dakloos sinds de aanval in 2014. Ook de nieuw verkozen regering doet er geen doekjes om: sommige ministers waarschuwen nu reeds dat er bij de volgende oorlog 'geen' burgers meer zijn, maar iedereen mag dan gebombardeerd worden. Hoe kan meneer Levy dan zeggen dat Israël mensenrechten respecteert?

Inderdaad focus op Israël. Deze zogenaamde democratische staat wordt al meer dan 67 jaar gesteund door onze regeringsleiders. De BDS-leden willen niet dat hun belastinggeld gaat naar het in stand houden van een Apartheidsstaat. We zijn lang blind gebleven in het westen, maar gelukkig beginnen onze politici in te zien dat ze de jarenlange mensenrechtenschendingen steunen. Zij willen niet langer medeplichtig zijn aan misdaden tegen de menselijkheid.

De BDS campagne ontvangt geen geld van Qatar of Saoedi Arabië. Mijnheer Levy valt de BDS campagne aan en probeert haar in diskrediet te brengen. Hij weet zeer goed dat deze campagne gedragen wordt door vrijwilligers, die opkomen voor gerechtigheid en zij zijn niet om te kopen met geld of bezwijken niet onder bedreigingen.

Dit staat in de BDS-oproep: "Deze geweldloze strafmaatregelen moeten behouden blijven tot Israël voldoet aan zijn verplichting om het onvervreembare Palestijnse recht op zelfbeschikking te erkennen en volledig voldoet aan de voorschriften van het internationaal recht door:

1. een eind te maken aan de bezetting en de kolonisering van alle Arabisch land en de muur af te breken;
2. het fundamentele recht op volledige gelijkheid te erkennen van de Arabisch-Palestijnse inwoners van Israël;
3. de rechten van de Palestijnse vluchtelingen om naar hun huizen en eigendommen terug te keren te respecteren, te beschermen en te promoten, zoals voorzien in VN resolutie 194."

Dus gelijke rechten voor alle inwoners, voor joden, moslims en christenen. Niet zoals nu in Israël, democratie voor joden allèen, zoals in het blanke Zuid-Afrika destijds democratie was voor blanken allèen. De BDS beweging gaat voor échte vrede: een staat met gelijke rechten voor alle inwoners en geen joodse staat die elke dag racistische wetten uitvoert.

Opnieuw verdachtmaking met judenfrei. In de realiteit zien we het resultaat van de langdurige en brutale mensenrechtenschendingen. Mensen vluchten en zoeken betere oorden op, zelfs met boten over de Middellandse zee. Als Israël niet onder druk gezet wordt, wordt het binnenkort niet judenfrei, maar Palestijnenfrei.

Israël heeft onlangs nog extra 100 miljoen shekel uitgetrokken tegen de BDS campagne: het werkt blijkbaar!

Myriam Van de Can (Dit is een 'zorgvuldiger' geformuleerde tekst op vraag van Chef Opinie van De Standaard, Mevr. Anni van Landeghem, maar het baatte niet.)

Reactie op artikel van Bart Eeckhout "Kunstenaars gelieve niet na te denken" over de culturele boycot van Israël, verstuurd op 7 mei 2015 naar De Morgen

Uw discours slaat hier nergens op.

Elk evenement, cultureel of wat anders, met internationaal karakter, dat Israël organiseert is politiek. Anders gaat het niet door.

De PR machine is uiterst professioneel en gebruikt alles wat er gebeurt om het gezicht van Israël

op te poetsen.

Als iemand aan het festival deelneemt zou hij moeten weten dat hij politiek gebruikt wordt en dat zijn kunst niet ter zake doet.

“Culturele sector geen politieke partij” zei u?

En op menselijk vlak.

U benadrukt zelf in een paar woorden dat Israël in Gaza het beest heeft uitgehangen.

We zouden kunnen aannemen dat de kunstgroep ook humor met clowns ging opvoeren of cabaret met muziek voor hen waarvan zij wisten dat zij de moordenaars zijn van de kinderen van de buurman.

Het hadden ook uw kinderen kunnen zijn, toevallig op de verkeerde plaats. Er werd geen onderscheid gemaakt.

Zal Borremans hun felicitaties aanvaard hebben?

“ Dat ze nu vervangen wordt door de gedachte dat ‘geen kunst’ de wereld kan redden, is even betwistbaar.”

Misschien, maar het is een zaak van elementair fatsoen.

Nog altijd geen probleem?

Dan maar als mens terug naar af.

Johan Van Hulle – Zomergem

9. Actuele notities

Het TTIP-verdrag is nadelig voor de Palestijnen

Op 10 februari jl. hebben twee leden van het Amerikaanse Congres, de Republikein Peter Roskam en de Democraat Juan Vargas, een wetsvoorstel ingediend dat een regelrechte aanval is op de huidige boycotcampagne (BDS) tegen Israël. Het wetsvoorstel “US-Israel Trade and Commercial Enhancement Act” is een aanvulling bij de handelsovereenkomst TTIP (Transatlantic Trade and Investment Partnership) tussen de Verenigde Staten en de Europese Unie en zou alle 28 Europese lidstaten dwingen op te treden tegen Europese groeperingen die meewerken aan de BDS-campagne (Boycot, Desinvestering en Sancties). De voorgestelde wet heeft tot doel om de

goedkeuring van het TTIP-verdrag afhankelijk te maken van de bereidheid van de EU om Europese overheden, organisaties en personen te beletten betrokken te geraken bij BDS-acties. De Europese regeringen zouden dus als politieagent van de VS opreden tegen de BDS-beweging in Europa.

Het wetsvoorstel beoogt de controle op en de informatievergaring over “politiek gemotiveerde acties die tot doel hebben Israël te boycotten, financiële banden ermee te verbreken en het land sancties op te leggen”. Zes maanden na de inwerkingtreding van de wet komt er al een verslag dat informatie moet bevatten over “beslissingen (door buitenlandse personen, onder wie bestuurders van ondernemingen en aan de staat geaffilieerde instellingen) die economische relaties met Israël of mensen die zaken doen in Israël of in door Israël gecontroleerde gebieden, beperken, verbieden dan wel in de ban doen.” Het wetsvoorstel is dus gericht tegen “personen, organisaties of entiteiten die verboden uitvaardigen of anderzijds beslissingen nemen tegen zakendoen met Israël, met Israëlische entiteiten, of in door Israël gecontroleerde gebied.”

Dit biedt onder meer bescherming aan Israëlische ondernemingen die betrokken zijn geweest bij de productie van en de handel in wapens waarmee oorlogsmisdaden tegen de burgerbevolking in de Gazastrook zijn gepleegd. Het laat ook bedrijven ongemoeid die in de joodse kolonies op de westelijke Jordanoever actief zijn. Het zou ook betekenen dat overheden, campagneorganisaties en personen in de VS en Europa worden belet onderzoek te doen naar beschuldigingen van oorlogsdaden of naar bedrijven die in deze joodse kolonies actief zijn.

Het wetsvoorstel werd in een brief gesteund door Mischael Oren, voormalig Israëlische ambassadeur in de Verenigde Staten

Bron: Bovenstaande tekst is een samenvatting van: Ryvka Barnard, John Hilary, Hoe een handelsovereenkomst tussen de EU en de VS de BDS-campagne kan dwarsbomen, in Soemoed, maart-april 2015, p. 6-7

Kerk van Vermenigvuldiging in Taghba beschadigd door brand van kolonisten

In Taghba aan de oever van het meer van Tiberias in het noorden van Israël werd in de jaren tachtig een kerk gebouwd op de plek waar de christenen geloven dat Jezus brood en vissen vermenigvuldigde om de menigte te voeden.

Begin juni vond de Israëlische politie meerdere brandhaarden, wat op brandstichting wijst. De kerk heeft aan de binnen- en buitenkant schade opgelopen. Op de witte muur van de kerk werd met rode graffiti ‘dood aan de heidenen’ gespoten. In sommige media werd dit gebracht als ‘een vers uit een Hebreeuws gebed waarin de aanbidding van valse goden werd aangeklaagd’. Dit doet de politie vermoeden dat de brand door joodse extremisten werd aangestoken. Zestien joodse seminaristen uit enkele kolonies op de bezette Westoever werden opgepakt maar enkele uren later vrijgelaten.

De organisatie “Rabbi's voor de Mensenrechten” heeft sinds 2009 weet van 43 haatmisdrijven tegen kerken, kloosters en moskeeën in Israël, in Oost-Jeruzalem en op de rest van de Westoever. Arrestaties leiden zelden tot vervolging en veroordeling gelet de vaak jonge leeftijd van de vermoedelijke daders. (De Standaard, 19.6.2015, p. 17).

Zie ook:

<http://cvandaag.nl/brand-in-historische-kerk-israel>

<http://www.hln.be/hln/nl/1281/Israel-Palestina/article/detail/2362834/2015/06/18/Vermoedelijk->

Israëlische marine entert 3e humanitaire vloot naar Gaza in internationale wateren

Op 26 juni is de derde humanitaire vloot vanuit het Griekse eiland Kreta naar Gaza vertrokken. Aan boord van de vijf schepen bevonden zich zeventig personen onder wie Basel Ghatteas, Palestijns lid van het Israëlische Parlement, Moncef Marzouki, voormalige president van Tunesië, en een Spaans lid van het Europees Parlement. Ze wilden daarmee protesteren tegen de blokkade die Israël sinds 2007 tegen de Gazastrook heeft ingesteld. In de nacht van 28 en 29 juni heeft de Israëlische marine de derde “vloot van de vrijheid” in de internationale wateren geënterd. Alle passagiers werden naar de Israëlische haven van Ashdod gebracht, van waaruit ze het land werden uitgezet.

Intussen heeft een Israëlische commissie Ghatteas verboden om nog aan parlementaire werkgroepen deel te nemen. De Viceminister van Binnenlandse Zaken Yaron Mazuz (Likoed) wil de identiteitskaart afnemen van het parlamentslid Hanin Zoabi die in juni 2010 met de tweede humanitaire vloot was meegevaren. Een volksvertegenwoordiger heeft zelfs een wetsvoorstel ingediend die elke verkiezingskandidaat verplicht om te bewijzen dat hij nooit een terroristische activiteit heeft gesteund. Verschillende parlamentsleden van de meerderheid vragen een versnelde goedkeuring van een wetsontwerp dat de subsidies beperkt voor Israëlische ngo's die “de vloot van de vrijheid” steunt, het leger belastert en de boycot tegen Israël aanmoedigt. Minister Uri Ariel (Het Joodse Huis) verbiedt voortaan Israëlische jongeren om nog langer burgerdienst te doen bij Betselem, een Israëlische humanitaire ngo voor mensenrechten (Le Soir, 26.6.2015, p. 16).

Intussen moeten de Palestijnse vissers van de Gazastrook binnen een viszone van zes zeemijl (10 km) blijven, terwijl het Oslo-akkoord van 1993 in een zone van 20 zeemijl voorzag. De Israëlische oorlogsbotten aarzelen niet om op de sloepjes te schieten. Sinds 2000 zijn er al 16 doden gevallen. In mei werd nog op een visser geschoten alvorens zijn boot in beslag werd genomen. Hij is in het ziekenhuis overleden. Elk jaar worden 30 à 40 vissers gewond. Sinds het staakt-het-vuren van 25 augustus 2014 werden er al honderden incidenten gemeld. In de Gazastrook met zijn 1,8 miljoen inwoners en zijn hoge graad van werkloosheid, zijn nog slechts 3500 vissers (Le Monde, 30.6.2015, p. 3).

Meer info:

<http://abu-pessoptimist.blogspot.com/2014/10/pchr-israel-schendt-afspraak-dat.html>

<http://www.mo.be/wereldblog/tilde-de-wandel/hier-zwemt-geen-vis-soms-vangen-we-helemaal-niks>

De labeling van voedsel uit de bezette Palestijnse gebieden is een lege doos.

Een jaar geleden kondigde de Regering Di Rupo aan om een label in te voeren voor goederen afkomstig uit de Israëlische kolonies in de sinds juni 1967 bezette Palestijnse gebieden. De toenmalige minister van Economie en Consumentenzaken Johan Vande Lanotte (SP.a) verwees toen naar het voorbeeld van het Verenigd Koninkrijk, Denemarken en Nederland en wou aldus dat de verbruikers wisten waar een product vandaan kwam zodat consumenten vrij zouden kunnen kiezen. Het betreft producten die tot nu toe aangeduid zijn als afkomstig uit Israël, maar die in feite uit de door Israël bezette gebieden komen. Het gaat voornamelijk om dadels, avocado's fruit en wijn uit Oost-Jeruzalem, de westelijke Jordanoever en de bezette Syrische Golanhoogten. De regering goot de beslissing in een aanbeveling aan de distributiesector (grootwarenhuizen, ...), maar daar is volgens volksvertegenwoordiger Wouter De Vriendt (Groen) niet veel van in huis gekomen. De huidige minister van Economie Kris Peeters (CD&V) antwoordde dat hij geen zicht heeft op de concrete gevolgen die aan deze aanbeveling werden gegeven. De Vriendt vindt dit raar en zegt dat het eenvoudiger zou zijn om een handelsverbod in te voeren voor producten uit de Israëlische kolonies. (De Standaard, 22.6.2015, p. 12). Lees ook:

<http://www.vredesactie.be/nl/nieuws/label-voor-producten-uit-bezette-gebieden-eerste-stap-naar-importstop-voor-goederen-uit>

Ook het Ministerie van Buitenlandse Zaken zou het advies inzake investeringen in en economische relaties met bedrijven actief in de Israëlische kolonies duidelijker en nadrukkelijker moeten bekendmaken.

De Verenigde Staten erkennen geen Israëlische soevereiniteit op de stad Jeruzalem

Op de paspoorten van de kinderen die in Jeruzalem geboren zijn staat de geboortestad vermeld, maar niet de staat Israël. Onder druk van de pro-Israëlische lobby heeft het Amerikaanse Congres in 2002 een wet goedgekeurd die het Staatsdepartement verplicht om op het paspoort naast Jeruzalem de staat Israël te vermelden. Maar het Staatsdepartement paste deze wet nooit toe. Harry en Naomi Zibotovski, twee Amerikanen met een Israëlische nationaliteit, hebben tegen het Staatsdepartement een procedure ingespannen om op het paspoort van hun zoon Menachem de staat Israël te laten vermelden. Het Amerikaanse Hoger Gerechtshof heeft nu beslist dat de wet van 2002 moet vernietigd worden. Washington wil inderdaad de soevereiniteit van de staat Israël op Jeruzalem niet erkennen zolang Oost-Jeruzalem door Israël bezet en geannexeerd blijft. (Le Soir, 10.6.2015, p. 13).

Ook dit nog

- Op 3 juli heeft de Egyptische tak van de **Islamitische staat** (IS) drie Grad raketbommen vanuit de Sinaï naar het zuiden van Israël afgeschoten. Er waren geen gewonden. (La Libre Belgique, 4.7.2015, p. 33).

- **Philippe Markiewicz**, voorzitter van het Joods Consistorium in België: “Laten we ermee stoppen om aan de mensen te zeggen dat er voor de joden in België en Europa geen toekomst meer is. Dat is onjuist! (...) Des te meer dat 90 à 95% van de joodse gemeenschap in België niet overweegt om te vertrekken. (...) Sommige personen doen mediageile uitspraken. (...) Hij geeft het voorbeeld van de Ligue belge contre l'antisemitisme en zegt dat deze liga niet representatief is voor de joodse gemeenschap in België. (Le Soir, 26.6.2015, p. 25).
- De Israëlische regering heeft een wet goedgekeurd die het mogelijk maakt om **hongerstakingen** Palestijnse politieke gevangenen te dwingen te voeden. Israël werd de afgelopen jaren verschillende malen geconfronteerd met hongerstakingen van Palestijnen in Israëlische gevangenissen. In april 2013 gingen zowat 1600 gevangenen in hongerstaking uit protest tegen de omstandigheden waaronder ze vastzaten. (De Standaard, 16.6.2015, p. 19).
- Het Israëlisch kernkabinet heeft op 29 juni beslist om een veiligheidshekken (lees muur) van 30 km op te richten langs de grens met **Jordanië**. Zoals de muur langs de Egyptische grens, moet deze muur, volgens de Israëlische Eerste minister, illegale migranten en terroristen tegenhouden. (La Libre Belgique, 30.6.2015, p. 21).
- De Verenigde Naties hebben hun laatste **opvangcentrum** voor ontheemde Palestijnen in de Gazastrook gesloten. In het opvangcentrum verbleven daklozen, wier woning vorige zomer door het Israëlische leger werd vernield. Toen raakten 100 000 Palestijnen dakloos. Ruim tien maanden na de Gazaoorlog moet nog worden begonnen met de wederopbouw van duizenden vernielde huizen.
- Israël staat dan toch niet op de lijst met landen die volgens de Verenigde Naties de **kinderrechten** niet respecteren. De Lijst werd op 8.6.2015 naar de speciale VN-gezant, de Algerijnse Leila Zerrougui gestuurd. Volgens bronnen binnen de VN zou de Israël bij de Secretaris-Generaal van de VN zwaar gelobbyd hebben om het land niet op de lijst te zetten. (De Standaard, 9.6.2015, p. 18). Nochtans stierven volgens het rapport van Ivan Karakashian en Brad Parker (Defense for Children International - Palestine) 547 Palestijnse kinderen onder wie 164 door Israëlische drones tijdens de zes weken durende Gazaoorlog.
- Het Belgisch leger wil veertig **slimme vesten** bestellen bij het defensiebedrijf Thales Nederland voor de prijs van 125 000 euro per stuk. Met deze vesten wordt het mogelijk om met andere soldaten te communiceren en om via een gps zijn positie aan bevriende troepen te communiceren. De Nederlandse producent is verbonden aan het Israëlische defensieconcern Elbit. Als compensatie zou OIP, een instrumentenbouwer uit Oudenaarde, aan de slimme vesten meewerken. OIP is zelf eigendom van het Israëlische bedrijf Elbit. (De Morgen, 1.6.2015, p. 5).
- Het Israëlische parlement maakt zich zorgen over het groeiend succes in de wereld van de BDS-campagne (Boycot, desinvestering en sancties). Zo is er onlangs een initiatief opgestart om Israël uit te sluiten van deelname aan de **olympische spelen** van 2016 in de Braziliaanse stad Rio de Janeiro. (Le Soir, 4.6.2015, p. 14).

- Op 15 mei betoogden een honderdtal militanten in Antwerpen ter nagedachtenis van de **Nakba** (catastrofe of ramp in het Arabisch), de etnische zuivering van Palestina in 1948 toen meer dan 500 Palestijnse dorpen of stadswijken door de Israëlische gewapende milities werden verwoest en 750 000 Palestijnen op de vlucht werden gedreven.



10. Kalender

- In de nacht van 8 op 9 juli werden Israëlische aanvallen van de zomer 2014 op de Gazastrook herdacht met een projectie op grote gebouwen in Brussel, dit in het Nederlands, Frans en Engels. VRT toren, Justitiepaleis, Centraal Station, Dansaertstraat, Flagey. Op het Luxemburgplein heeft de politie het verhinderd.



- **Woensdag 8 juli: herdenking 1 jaar na de destructieve aanval van Israël op de Gazastrook. Zie projectie op <http://www.palestinasolidariteit.be/video-s>: klik op Gaza projectie Brussel 2015**
- **Zondag 12 juli Middelkerke Couleur locale aan Zee:** Infostand van Palestina Solidariteit.
- **Zondag 12 juli Sint-Truiden Fiesta Tropical vanaf 13 u.:** Infostand van Palestina Solidariteit.
- **22 en 23 juli Gentse Feesten vanaf 13 u.:** Infostand van Vrede vzw en Palestina Solidariteit aan ingang van Bodelopark.
- **25 augustus: actie (info later) n.a.v. 1 jaar na het stoppen van de aanval op de Gazastrook.**
- **Donderdag 3 september 19 u. Café Palestine (in het Engels):** café Monk, Sint-Katelijnestraat 40 te 1000 Brussel.
- **Vrijdag 11 september Runkst (Hasselt) COVREPAL (Comite voor vrede in Palestina):** activiteit.
- **Zondag 13 september 14-16u Runkst (Hasselt) COVREPAL (Comite voor vrede in Palestina):** activiteit.
- **Donderdag 1 oktober 19 u. Café Palestine (in het Engels):** café Monk, Sint-Katelijnestraat 40 te 1000 Brussel.
- **Zaterdag 3 oktober Gent vanaf 18 u. Benfietmaaltijd van Palestina Solidariteit,** Buurtcentrum Sluizeken-Tolhuis-Ham, Godshuishammeke 20 te 9000 Gent.

- **10 oktober: 10 jaar BDS** (Boycott-divestment-sanctions).
- **Dinsdagavond 13 oktober Brussel: voetbalmatch België-Israël.**
- **Zaterdag 24 oktober:** Vredesloop Ieper: stand van Palestina Solidariteit.
- **Donderdag 5 november 19 u. Café Palestine** (in het Engels): café Monk, Sint-Katelijnestraat 40 te 1000 Brussel.
- **Zaterdag 21 en zondag 22 november Wereldmarkt te Landen:** stand van Palestina Solidariteit.
- **Donderdag 3 december 19 u. Café Palestine** (in het Engels): café Monk, Sint-Katelijnestraat 40 te 1000 Brussel.